

LBRIS

We know
books

col. *SRI (r)* TUDOR
PĂCURARU

ANALIZĂ FINALĂ

*Războiul care
n-a fost... război*

EDITURA
CREATOR

BRAȘOV, 2025

CUPRINS

1.	IMPERIUL AMANETAT	
	Esența problemei.	11
	Înțelegerea Casey – Yamani.	13
	Cedarea Lagărului Socialist.	13
	Credit „motivată politic”.	15
	„Amanetul”.	16
	Imperiul Blatului.	17
	„Verticala Puterii”.	19
	Rădăcinile războiului.	20
	„Noul” sistem economic.	21
	Declarația de război.	22
2.	PREGĂTIRI: INVAZIA SECRETĂ, GHERILA COGNITIVĂ	
	Rețeaua Spețnaz și invazia secretă.	25
	Rețeaua IRA și gherila cognitivă.	30
	Culisele războiului cognitiv: „Aleea Îngerilor”.	36
	Acțiuni de gherilă cognitivă în România.	39
	Procedeele de „mânuire” folosite de IRA.	44
3.	KIEV: PRIMA MIȘCARE, PRIMA RATARE	
	Bătălia pentru orașe.	49
	Surpriza ratată.	51

	Operațiunea în adâncime cu desant aerian.	52
	Greșeala capitală.	56
	Soluția de avarie: asediul.	58
	Cum a fost posibil?	61
	Stalingrad Bis.	65
	Prețul nesăbuintei.	67
4.	HARKOV: TRĂDAREA	
	Lovitura de baros.	71
	Azi la Bucea, mâine la Iași!	73
	Statul Secret.	76
	Eșecul planului inițial.	81
	Mobilizare fără mobilizare.	83
	„Completarea”.	87
	Pierderea inițiativei.	90
5.	BUGEAC: TRENULEȚUL MORȚII	
	Debarcarea din Bugeac.	95
	Flota lui Tataie.	97
	Colecția de vechituri.	99
	„În război cu NATO”.	100
	„Pentru pace trainică”.	103
	Trădare sau furt?	105
	„Trenulețul Morții”.	106
	Submarinul de beton albastru.	108
	50 de ore până la Armagedon.	111
	Satanele expirate.	114
	Dezechilibrul strategic.	117
6.	„EROII” DIN PUȘCĂRII	
	Tandemul Gareev.	121
	O „victorie” foarte costisitoare.	122
	Marea Scoatere de la Naftalină.	124

Anteriul lui Arvinte.	126
Eroii din pușcării.	127
Mobilizarea ilegală.	130
Corupția.	133
Trecerea la economia de război.	135
„Socialismul militar”.	138
Herson: ruperea frontului.	139
Scandalul.	141
O evoluție ciudată.	142

7. STATUL TERORIST

O strategie expirată.	145
Moștenirea rachetștilor sovietici.	147
Arma săracului.	148
Rusia, Stat sponsor al terorismului.	150
Riposta.	152
Pumnalul știrbit.	153
Terorism ecologic.	159
Din nou, tandemul Gareev.	161

8. TRANȘEE ÎN NISIP

Linia fortificată „Fabergé”.	165
Corupția, din nou.	168
Marea pomană.	170
Prăbușirea.	172
Troica de pe Nipru.	174
Complotul.	175
Supracomplotul.	176
Marșul asupra Moscovei.	177
Recidiva.	180
Din nou, tandemul Gareev.	181

9. UN POD PREA APROPIAT

Pilonul 145.....	183
Momentul adevărului.....	185
Războiul hibrid.	186
Bătălia pentru magistrală.....	188
Un moment delicat.	189
Orgoliul, prost sfetnic.	190
Pomeni de 1%.....	191
Vă vom face bucăți!	193
Strângerea șurubului.....	193
Conferința de presă cu bucluc.	194
Blocada.	195
Flota Consiliului de Stat.	197
Brânza e pe bani.....	200
Flota fantomă.	201
Din nou, Tandemul Gareev.	202

10. HERITAGE TRUST

Război pe cerul Rusiei.	207
Masacrul Flotei.	209
Războiul de uzură.	212
Neputința Occidentului.....	214
Înfrățirea între popoare.	216
Regimente pe hârtie.	218
Orbán și poporul rus pacea ne-au adus!	220
Trezirea la realitate.	222
Aventurile bravului soldat „Györy Gábor”.....	224
Din nou, tandemul Gareev.....	228

11. AVDIIVKA, MĂREAȚĂ VICTORIE!

„Valurile umane”.....	231
Războiul rafinăriilor și aeroporturilor.....	234

Raportări și realități.	237
Efectele sociale.....	239
Tot ce dorește Armata – tot!.....	241
Soluții năstrușnice.	242
Dimensiunea strategică.....	245
Din nou, Tandemul Gareev.	247

12. KURSK ȘI „NOUA POLITICĂ ECONOMICĂ”

„Privatizarea” războiului.....	251
Soluția Belousov.....	254
Planuri de război.....	255
Cadou la Jubileu.....	257
Prima etapă.	257
A doua etapă.	258
A treia etapă.....	259
A patra etapă.....	261
A cincea etapă.	263
„Vremuri grele”.	264
„Drum de gloriei”.....	268
Scamatorii bugetare.	269
Din nou, tandemul Gareev.....	272

13. EPILOG

Războiul, petrolul și dolarii.....	279
Amenințarea.	280
Broasca bine fiartă.	282
Noul Pact.	283
Perspective: banul și politica.....	284
„American Kompromat”?.....	286
Virusul occidental și blatul rusesc.....	287

IMPERIUL AMANETAT

În 1989, Uniunea Sovietică a cedat sfera sa de influență, și-a retras trupele din „Lagărul Socialist”, în schimbul unor credite de 102 miliarde \$. Întrucât cedarea s-a făcut în condiții opace, Statul succesor – Federația Rusă – după ce a rambursat creditele, pretinde să i se restituie „Lagărul Socialist”, care ar fi fost doar „amanetat”, și se pregătește să-l reocupe militar. Intenția Rusiei este de-și recupera fostele colonii europene, care i-au fost cedate la Yalta, pentru a-și proteja capitalismul „de cumetrie” în fața concurenței occidentale. Primul pas ar fi fost reocuparea Ucrainei.

Esența problemei.

Organizată după ideile lui Stalin, agricultura sovietică era incapabilă să hrănească populația Uniunii Sovietice (URSS). Începând din 1963, URSS a fost nevoită să importe permanent produse agricole, în special, grâu. Aceste importuri creșteau de la un an la altul: dacă în 1960 importurile de grâu erau de 585.000 t, în 1984-1985 s-a ajuns la un nivel record de 55.5 milioane tone – de 100 de ori mai mult. Pentru a face față, inițial liderii sovietici au recurs la rezerva de aur: numai în anul 1963, URSS a fost nevoită să vândă o treime din stocul său de aur, pentru a importa 9,7 milioane tone grâu. Dar producția de aur a URSS era de circa 240 tone pe an: stocurile nu puteau fi reînnoite în ritmul creșterii vânzărilor, pentru susținerea importului de cereale.

Pentru a finanța importurile de cereale altfel decât prin vânzarea de aur, în anii 1960-1970 URSS a făcut mari investiții în domeniul petrolier, iar exporturile de petrol au crescut cu o rată medie de 10% pe an: dacă în 1964 se ridicau la 57 milioane tone, în 1989 se ajunsese la 215 milioane tone. Aceeași evoluție s-a înregistrat și în domeniul gazelor naturale. Astfel, importurile de cereale și alimente erau plătite din valuta obținută, an de an, ca urmare a exporturilor de gaze și, mai ales, petrol spre Europa Occidentală.

În anii 1980, exporturile de petrol și cele de gaz aduceau URSS, an de an, circa 40 miliarde \$, la un preț mediu al barilului de 50\$. Aceasta reprezenta circa 80% din câștigurile URSS în valută convertibilă – din care se plăteau, printre altele, ajutoarele către zeci de mișcări teroriste și „revoluționare” din lumea întreagă, războiul din Afganistan și, mai în coada listei, 55 milioane de tone grâu, la un preț mediu de 80\$ tona, pentru a hrăni populația. Și dacă ar fi fost vorba numai de grâu! Dar Uniunea Sovietică importa și multe alte produse agricole (porumb, șroturi de soia, carne, unt), astfel încât în acei ani valoarea totală a importurilor agricole a oscilat între 22 și 25 miliarde \$ pe an – sau 40% din valoarea totală a exporturilor în valută. La care se adăuga serviciul datoriei externe, care crescuse de la 30,6 la 54 miliarde \$.

În martie 1985, Mihail Gorbaciov a devenit secretar general al Partidului Comunist sovietic. Era un om realist – cât punea fi de realist un activist comunist. La o lună după venirea sa la putere, URSS a amorsat, discret, transferul poverii războiului din Afganistan către armata Guvernului pro-sovietic de la Kabul, ale cărei efective au crescut într-un singur an de la 250.000 la 302.000 militari. Președintele american Ronald Reagan, care în ianuarie 1985 își începuse al doilea mandat, a asistat cu îngrijorare la această aparentă escaladare: niciunul dintre cei 125.000 de militari sovietici nu plecase din Afganistan, dar lună de lună, sute de blindate și piese de artilerie erau transferate forțelor pro-sovietice. Iar trupele guvernului-marionetă de la Kabul sporeau cu câte o brigadă în fiecare lună!

Înțelegerea Casey – Yamani.

Președintele Reagan l-a chemat pe directorul CIA, William J. Casey, și l-a întrebat cum ar putea determina URSS să se retragă din Afganistan. Iar domnul Casey s-a deplasat la Riad, unde a discutat cu șeful Ahmed Zaki Yamani – ministrul Petrolului. Căruia i-a prezentat cauza libertății poporului afgan. Convins, la 13 septembrie 1985 șeful a declarat că Arabia Saudită își schimbă politica petrolieră, nu își mai limitează producția. Evident, ceilalți membri ai OPEC au protestat – dar zău, șeful Yamani nu acționa din interes egoist, ci în numele cauzei sfinte a **Umma**, în numele libertății musulmanilor din Afganistan. În lunile care au urmat, așa cum sublinia ulterior fostul prim-ministru rus Igor Gaidar, *„Producția de petrol a Arabiei Saudite a crescut de patru ori, în timp ce prețul petrolului s-a prăbușit în aceeași măsură, în termeni reali. Ca urmare, Uniunea Sovietică pierde aproximativ 20 de miliarde \$ pe an – iar fără acești bani, țara nu putea supraviețui.”* În termenii seci ai cifrelor, în 1986, URSS a exportat 32,1 milioane tone de petrol, dar la prețul mediu de numai 25.63\$ pe baril. Între timp prețul grâului pe piața internațională a crescut, cine știe de ce, de la 80\$ tona la 170\$ tona. A apărut astfel o gaură de 20 miliarde \$ în bugetul URSS – la valoarea banilor din acei ani, asta însemna 1.800 tone aur. În 1986, URSS a importat numai 16 milioane de tone de grâu – 30% din cât importase în anii anteriori. Asta a costat rezerva de valută a Băncii de Stat 15 miliarde \$ – totuși, în întreaga Uniune Sovietică rafturile magazinelor s-au golit peste noapte.

Cedarea Lagărului Socialist.

În acel moment, din 193.5 milioane tone de petrol exportate de URSS, numai 15% fuseseră plătite în valută. Restul – 85% din exporturile de petrol și gaze – era plătit în produse (clearing), aceasta fiind

modalitatea majoră prin care URSS susținea regimurile vasale din Europa de Est (cu excepția României, care era oiaia neagră a Lagărului Socialist). Iar în ultimele decenii, ponderea exporturilor de resurse energetice spre Republica Democrată Germană, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria și Bulgaria crescuse neîncetat, în dauna vânzărilor în valută convertibilă. Lagărul Socialist primea de la sovietici, numai prin prețurile preferențiale la gaz și petrol, subsidii anuale care se ridicau la 10 ... 20 miliarde \$. La schimb, **statele „socialiste” nu puteau livra cantități semnificative de produse agricole**, nu aveau excedente: fuseseră și ele cooperativizate.

Deci, dacă presiunea prețurilor petroliere era menținută, **apărea posibilitatea ca URSS să fie constrânsă să negocieze cedarea Lagărului Socialist**. Ronald Reagan a înțeles pe deplin situația: *„Ironia este că, într-un fel, Karl Marx avea dreptate. Astăzi suntem martorii unei mari crize revoluționare, o criză în care cerințele ordinii economice sunt în conflict direct cu ordinea politică. Dar criza se petrece... la marxism-leninism acasă...”*

Deci războiul prețurilor trebuia menținut până ce ultimul militar sovietic pleca din Afganistan. I-a convins ușor pe saudiți: producția lor de petrol crescuse de 4 ori, prețurile scăzuseră de numai 2 ori – deci profitul era dublu pentru ei. Ani la rând, prețul barilului de petrol a rămas ținut la podea. Asta a băgat în corzi URSS: între anii 1988 și 1991, rezerva de aur a Băncii de Stat de la Moscova a scăzut de la mai bine de 2.000 de tone de aur fin la numai 247 tone. Iar Mihail Gorbaciov a început să se gândească din ce în ce mai serios: oare rentează ca, risipind anual între 10 și 20 miliarde \$, Uniunea Sovietică – care nu-și mai putea hrăni popoarele – să-și mențină costisitoarea centură de state europene vasale?

Credit „motivată politic”.

URSS a încercat în zadar formarea unui consorțiu de 300 de bănci internaționale, pentru a obține un credit sindicalizat de **100 miliarde \$**. Era o sumă zdrobitoare pentru acei ani, dar liderii sovietici socoteau că de atât era nevoie pentru a scoate din impas socialismul. Până la urmă numai 5 bănci au acceptat să participe – și au oferit doar 5 miliarde \$. O picătură de apă: nevoile de finanțare pe 10 săptămâni. Gorbaciov fusese deja avertizat de **Deutsche Bank**: nu avea cum să adune fondurile din surse comerciale. Fiindcă fluxurile financiare globale se inversaseră, ca urmare a noii politici a dobânzilor ridicate, practicate de **US Federal Reserve** sub conducerea lui Paul Volker. Dacă în anii 1970, statele industrializate din G7 finanțaseră cu 46,8 miliarde \$ statele din Lumile a Doua și a Treia, în anii 1980 fluxul s-a întors, iar statele G7 au atras capitaluri internaționale de 374,4 miliarde \$ din Lumile a Doua și a Treia. URSS era deci constrânsă să înceapă negocieri cu Statele Unite pentru a obține un așa-numit „*credit motivată politic*”.

La 17 ianuarie 1989, o delegație a Comisiei Trilaterale a vizitat Kremlinul. Emisarii Trilateralei erau fostul secretar de stat american **Henry Kissinger**, fostul președinte francez Valery Giscard d'Estaing și fostul premier nipon Yasuhiro Nakasone. Comisia Trilaterală fiind o organizație neguvernamentală, întâlnirea nu a avut caracter oficial. Drept care, în mod judicios, nu există stenogramă a discuțiilor. Dar patru zile mai târziu, Mihail Gorbaciov a informat Biroul Politic al Partidului Comunist al URSS (PCUS) despre întâlnire. Stenograma aceasta s-a păstrat și, conform lui Vladimir Bukovski, care a avut acces la document, **Henry Kissinger i-a înmănat lui Mihail Gorbaciov un mesaj personal din partea noului președinte ales al SUA, George Bush**, prin care-i propunea o **înțelegere ruso-americană în ce privește „rezolvarea problemei” creditului de 100 de miliarde \$**: „*A sugerat că ... să facem noi o înțelegere*”.

Ca atare, Biroul Politic al PCUS a aprobat raportul Secretarului General și a ordonat „*rezolvarea problemei*”, prin operaționalizarea unui „*mecanism care să asigure înțelegerea mutuală și interacțiunile reciproce*” (între URSS și statele Europei de Est). Acest mecanism urma să aibă componente „*de natură politică, economică și militară.*” Decizia Biroului Politic al PCUS din 21 ianuarie 1989, prin care a aprobat planul propus de Comisia Trilaterală marchează, în opinia noastră, începutul sfârșitului pentru Lagărul Socialist în general și regimul ceaușist în special. Atunci s-au pus în mișcare procesele politico-economice și militare secrete prin care sovieticii au livrat Occidentului Lagărul Socialist, contra a 92 miliarde \$ credite încasate efectiv, sperând că astfel vor scoate URSS din criză. Ce a ieșit, se știe: după ce s-au prăbușit regimurile vasale, URSS s-a destrămat în 1991.

„Amanetul”.

Problema e că scrisoarea lui George Bush, transmisă prin Kissinger lui Mihail Gorbaciov la 17.01.1989, este în continuare secretă. **Nu cunoaștem esența „înțelegerii” care a însoțit creditul de 92 miliarde \$.** În versiunea susținută de Regimul Putin, **la 21 ianuarie 1989 Biroul Politic sovietic ar fi „amanetat” Statelor Unite „Lagărul Socialist”, până la rambursarea creditului. Adică, 25 de ani.** După care, din 2014 (ocuparea Crimeii) Rusia ar fi fost îndreptățită să-și ia înapoi „Lagărul” de la amanet! De prisos să spunem că asemenea susțineri sunt cu totul înafara Dreptului Internațional.

La 21 august 2006 Federația Rusă, în calitate de Stat succesor URSS, a achitat ultima rată a împrumutului, deci starea de fapt trebuia să revină la cele convenite la Yalta, în februarie 1945: din Austria și până la Marea Neagră, din Finlanda și până la Adriatică, sfera de influență a Moscovei. Tocmai datorită acestei idei-cheie, „*revenirea stării de fapt*”, propaganda pro-rusă din ziua de azi este și pro-ceaușistă:

România trebuie să iasă din NATO și UE și să revină la socialismul de tip sovietic, dictat de la Moscova. Că doar nu degeaba teoreticianul neo-imperialismului rus, Alexandr Dughin, declara sfidător chiar la București, unde fusese invitat de Fundația Titulescu: „*România va fi parte a Rusiei!*”

Pentru a-și reocupa sfera de influență – inclusiv România – **Moscova a început pregătirile militare:** ministrul rus al Apărării de la acea vreme, Anatoli Serdiukov, a anunțat, în octombrie 2008, o reorganizarea structurală majoră a Forțelor Armate ale Rusiei, care a și început în 2009. O reorganizare și modernizare care urmau să dureze zece ani, fiind susținute cu fonduri de 613 miliarde \$, urmărind refacerea Armatei pe model sovietic – inclusiv prin reconstituirea unităților și marilor unități „de gardă” din epoca URSS.

Dar care este, de fapt, această Orânduire Imperială Rusă pe care vor să ne-o impună?

Imperiul Blatului.

Să privim mai îndeaproape temeliile pe care s-a ridicat Regimul Putin. Încă din anii 1970, eșecul economic, moral și social al comunismului sovietic a slăbit monopolul Partidului, care a început să piardă controlul absolut, pe măsură ce se consolida **puterea birocrăției**, care a ajuns să stăpânească economia oficială și cea subterană a Uniunii Sovietice. Până în anii 1970, Partidul ordona birocrăției cum să împartă resursele între ramurile economiei. Când Uniunea Sovietică a ajuns să fie condusă de boșorogi senili, „**baronii socialiști**”, patroni de întreprinderi, de ferme agricole, s-au emancipat. Și au început să se lupte între ei pentru a obține repartiții de materiale, energie și forță de muncă – surse de bunăstare licită și ilicită. Câștiga cel care avea „**blatul cel mai tare**” cu kaghebiștii, politrucii și birocrății de la Centru. Termenul „**blat**” provine din rusă, unde are același sens.

Treptat, **corupția, blatul au luat locul Planului Cincinal** în gestionarea economiei URSS.

Iar corupția a contaminat cele trei instituții de bază ale Puterii Sovietice: Partidul, Birocrația și KGB. Chiar și mai-nainte, economia născocită de Marx, Lenin și Stalin nu era cine știe ce eficientă; dar când managementul economic a fost înlocuit de blat, sistemul s-a prăbușit. Iar atunci, eliberați de sub puterea birocraților și scăpați de sub supravegherea KGB, „baronii socialiști” din Rusia și Statele succesoare s-au privatizat, transformând fabrici, uzine și ferme agricole în moșiile lor personale.

Foștii „baroni socialiști” au devenit astfel **oligarhi** și, pentru a marca noul lor statut, s-au apucat să colecționeze iahturi în Dubai și vile în Toscana, conturi în Elveția și palate la Londra. Iresponsabilitatea socială și economică a noilor stăpâni a afectat grav Statele succesoare, prin sărăcirea populației, criza de infrastructură, prăbușirea ordinii publice și a serviciilor sociale. La un moment dat, **degenerescența oligarhică** a atins asemenea dimensiuni, că **însăși existența Statului a fost periclitată**. În 1999, Rusia era de un an în incapacitate de plată, salariul mediu lunar ajunsese la 6\$, 85% din populație se zbătea în sărăcie, iar inflația era 84%. Rusia era insolubilă, iar Michel Camdessus, directorul FMI, anunța că nu-i mai poate acorda alte credite: „*Rusia va fi tratată exact ca Burkina Faso*”.

Baronii republicilor federative prinseseră de veste și se obrăzniciseră și ei: Kaliningrad a oprit transferurile financiare către Moscova, iar la celălalt capăt al țării, Vladivostok a sistat trimiterea de alimente. Iakuția, provincia siberiană care produce un sfert din diamantele lumii, a declarat limba engleză ca limbă oficială, iar altă provincie siberiană, Kemerovo, și-a lansat propria monedă. La Sankt Petersburg, municipalitatea a organizat referendum pe tema „*declarării orașului ca Republică*”: 74,43% dintre votanți au răspuns DA. Iar republicile federative nu mai transmiteau Moscovei cota-parte din impozitele percepute.

„Verticala Puterii”.

Iar atunci, din subteranele Puterii a apărut Vladimir Putin, pentru a face ordine, având în spatele său tot ceea ce mai rămăsese din infrastructura represivă sovietică, și în special din KGB. Reputatul sociolog rus, dr. Olga Kryshtanovskaya, a analizat mediul de proveniență a 1016 dintre înalții funcționari ai Regimului Putin: 78% sunt kaghebiști.

Având sprijinul aparatului represiv, Vladimir Putin a impus un minim set de reguli pentru a menține Statul în funcțiune: oligarhii vor plăti impozite și salarii, care vor permite Statului să susțină ordinea publică, apărarea și serviciile sociale, să mențină infrastructura și să detensioneze societatea. Efectele au fost imediate: între 1999 și 2012, PIB pe cap de locuitor a crescut de 12 ori, de la 1.300\$ la 16.000\$.

Dar, în entuziasmul revenirii la o societate guvernată de reguli, Dictatura Kaghebistă a optat pentru **perpetuarea economiei de repartiție**. Kremlinul decide unde ai și unde nu ai voie să investești, ce poți și ce nu poți exporta, cu ce investitori străini poți sau nu poți să te asociezi. Aceasta se numește, în jargonul regimului, „**Verticala Puterii**”. Dar, **restaurând arbitrariul birocratic, Dictatura Kaghebistă a redeschis ușa corupției: în zece ani, oligarhia rusă și-a înzecit profiturile**.

Văzând că Regimul Putin reușește să relanseze economia, spre avantajul oligarhiei ruse, oligarhiile din celelalte State succesoare – în special Ucraina și Belarus – au aderat la acest sistem de Stat. De fapt, **oligarhiile post-sovietice au fost nevoite să adere la Verticala Puterii** fiindcă erau concurate de interese economice multinaționale, care se pregăteau să le răpească averile, cu greu agonisite prin privatizarea blatistă a economiei Uniunii Sovietice. Cum explică cu sinceritate profesorul Karaganov, șeful Consiliului de Politică Externă și de Apărare, pentru ca Verticala Puterii să funcționeze, **e imperativ necesar ca Moscova „să împiedice Occidentul să creeze un cap de pod**

la granițele Rusiei”, în Ucraina. În caz contrar, investitorii occidentali ar fi impus regulile economiei de piață și ar fi curmat cârdășia oligarhie – birocrăție, așa cum au făcut în Europa de Est în anii 1990.

Aceasta este Ordinea Imperială Rusă pe care Regimul Putin este hotărât să ne-o impună și nouă, într-un Lagăr Socialist reconstituit cu tancul și bombardierul.

Rădăcinile războiului.

Oligarhii blatiști, ucraineni și bieloruși, și-au pus deci speranța în Moscova. Aderând la economia de repartiție kaghebistă, **devenind vasalii Rusiei, socoteau că Kremlinul îi va proteja împotriva integrării în economia mondială capitalistă, ale cărei reguli ar fi curmat sursa averii lor: blatul cu birocrăția.** Iar Kremlinul a numit viceregi care să-i protejeze pe noii vasali: Yanukovici în Ucraina, Lukașenko în Belarus. Și Troica Oligarhie – KGB – Birocrăție s-a extins în Ucraina și Belarus. Și în plus față de cât își însușeau de obicei, oligarhii ucraineni și belaruși au strâns și **taxa de protecție datorată Kremlinului.** De aceea, dacă în perioada 1999-2013, în Rusia PIB *per capita* a crescut de **12 ori**, în Ucraina a crescut de numai **6 ori** (de la 635\$ la 4.200\$). Restul s-a dus în buzunarele Moscovei!

Iar în Ucraina relativa bunăstare a fost și mai inegal repartizată decât în Rusia: protejați de Verticala Puterii, oligarhi ucraineni blatiști precum Viktor Medvedciuk, Yury Kovalciuk, Hennadiy Korban sau Vyacheslav Bohuslaev au continuat să colecționeze iahturi în Dubai, vile în Toscana, conturi în Elveția și palate la Londra. În Rusia, Statul a impus ca o parte din creșterea economică să se reflecte într-o mai mare bunăstare pentru unele pături sociale. În Ucraina, cea parte din creșterea economică și așa mai slabă, care s-ar fi cuvenit populației, a revenit Moscovei, ca **taxă de protecție.** Dacă în 1999 PIB-ul *per*

capita era în Ucraina de 2 ori mai mic decât în Rusia, în 2013 era de 4 ori mai mic! **Astfel, spre deosebire de Rusia, în Ucraina au continuat sărăcirea populației**, criza de infrastructură, prăbușirea ordinii publice, Apărării și a serviciilor sociale.

Această situație – pe care nu o putem numi altfel decât **exploatare colonială prin oligarhie compradoră** – a încântat stăpânii de la Moscova care, în 2013, l-au instruit pe omul lor din fruntea Statului ucrainean, președintele Yanukovici, să cârmească Ucraina spre o „uniune” cu Rusia. Asta ar fi adus țara într-o situație comparabilă cu România sovhozurilor, din anii 1950: **un regim de ocupație moscovită mascată, permițând un jaf și mai sistematic.**

Poporul ucrainean, care în ultimele trei secole cunoscuse „binefacerile” ocupației moscovite, dorea însă apropierea de Uniunea Europeană, percepută ca o cale spre o viață mai bună. Viceregele trimis de Moscova a fost răsturnat de o revoluție, iar oligarhii vânduți Kremlinului s-au trezit confrunțați cu concurența occidentală, care se pregătea să le răpească averile, cu greu agonisite prin privatizarea blatistă a Ucrainei Sovietice. Atunci vasalii ucraineni s-au întors spre Kremlin: „*Măria-Ta, ani lungi ți-am plătit taxă de protecție, acum ne-am trezit cu investitorii străini în prag, vino de-i alungă!*” Iar Vladimir Putin, pentru a nu-și pierde credibilitatea, pentru a nu năruia Verticala Puterii, s-a văzut **nevoit** să trimită mai întâi omuleții verzi, apoi tancurile.

„Noul” sistem economic.

Cotropirea Ucrainei nu este deci o „toană” a domnului Putin: dânsul a fost forțat, de chiar Sistemul pe care l-a instaurat, „Verticala Puterii”, să trimită tancurile spre Kiev. Războiul din Ucraina este deci produsul inevitabil al unui regim extractiv – oligarhic, bazat pe o economie de repartiție birocratică, subminat de o corupție omniprezentă, care la un moment dat ajunge să nu se mai

poată proteja decât cu tancurile de concurența venită de peste hotare. Fiindcă dușmanul nu este NATO, nu sunt SUA, ci **concurența de peste hotare** care surpă controlul prin blat asupra economiei, exercitat de elitele autohtone hrăpărețe.

De aceea, atunci când e nevoie să se retragă, Armata Rusiei distruge toată infrastructura economică: combinate siderurgice și fabrici de îngrășăminte, infrastructură energetică și lucrări hidroelectrice, porturi și fabrici. „*Dacă nu vor mai fi ale oligarhilor noștri blatiști, nu vor mai fi ale nimănui!*” Acesta este esența aceluși „**alt model de societate și economie**” pe care îl evocă prof. dr. Serghei A. Karaganov și pe care vrea Kremlinul să-l impună unui „Lagăr Socialist” reconstituit cu tancul și bombardierul.

De aceea, una dintre primele decizii ale președintelui Volodymyr Zelenski a fost **promulgarea unei legi anti-oligarhi**, care lovește la temelii vasalilor Kremlinului. Legea cuprinde o definiție juridică a oligarhiei, căreia i se interzice să finanțeze partide politice sau alte activități politice, dar și să participe la privatizarea proprietăților Statului.

Declarația de război.

După ce i-a reușit anexarea Crimeii (2014), Verticala Puterii a stabilit o serie de scopuri politice pe care și le dorea realizate și a ordonat conducerii militare să pregătească un plan de operațiuni în consecință. Marele Stat Major a pregătit un plan în care lichidarea Ucrainei ca Stat e doar prima operațiune, primul capitol al Marelui Război împotriva NATO și SUA. Se avea în vedere **un mecanism de tip domino**, identic cu cel care a declanșat deja două războaie mondiale. Așa cum declara la acea vreme (2022) ziarul rusesc *Pravda*, sub semnătura Olgăi Lebedeva, Rusia nu se va opri la Ucraina, luptele urmează să se mute pe teritoriul altor state: „*România, Polonia, Litu-*

ania și Finlanda”. **Dar mai ales „România, o țară mică pe care Statele Unite plănuiesc s-o folosească pe post de berbec contra Rusiei. (...) Pentru Rusia, există pericolul ca România să fie folosită drept bază a trupelor NATO care ar intra în Ucraina și ar fi detașate la Odessa, pentru a-i împiedica pe ruși să elibereze acel oraș.”** De aceea, „Rusia va trece la represalii conștând în distrugerea completă a infrastructurii”, iar consecința va fi „prăbușirea și dispariția acestor țări europene”.

Odată ce s-a văzut în posesia planurilor pentru un nou Război Mondial, președintele Putin a continuat urmând exemplul lui Hitler: **și-a confecționat un „casus belli”**. În 1938, Führerul a sprijinit secesiunea etnică armată a regiunii Sudete din Cehia. În 2014-2022, președintele Putin a sprijinit secesiunea etnică armată a așa-ziselor „republici populare” Doneț și Luhansk. După care a amenințat că, dacă Occidentul nu-i aprobă anexarea celor două provincii ucrainene, va declanșa războiul. Aceleași amenințări pe care, în 1938, le-a formulat Hitler, pentru a-i face pe britanici și francezi să aprobe anexarea a o parte din Cehoslovacia. Dar „Occidentul Colectiv” nu a căzut în capcană: o nouă înțelegere tip Munchen ar anula Carta ONU și Actul Final OSCE, deschizând calea unui nou Război Mondial.

Președintele Putin a trecut atunci la pasul următor: declarația de război, formulată condițional, conform Articolului 1 al Protocolului de la Haga: „...un ultimatum a cărui nerespectare declanșează războiul”. Deci la 17 decembrie 2021, Ministerului de Externe de la Moscova a publicat cele două ultimatumuri la adresa NATO, respectiv Statelor Unite: **Proiect de Acord de securitate Rusia – NATO**, respectiv **Proiect de Acord de securitate Rusia – SUA**. Cele două declarații de război din 17 ianuarie 2022 seamănă leit cu ultimatumul dat României la 26 iunie 1940 de Stalin: solicită retragerea prezenței militare pe un aliniament din trecut (1917, respectiv 1997) ca „ultimă soluție politică” pentru satisfacerea „preocupărilor de securitate ale Rusiei”. În caz contrar, urmează războiul.

NATO nu a dat răspuns, fiindcă nu are temeii legal să o facă: niciunde în *Tratatul de la Washington* din 4 aprilie 1949 nu scrie că vreun stat nemembru al Alianței (Rusia) are dreptul să decidă compoziția sau acțiunile acesteia. SUA nu au răspuns, fiindcă modificarea nivelului relațiilor cu alte state nu poate fi stabilită, conform Constituției SUA, decât de SUA și statele implicate, iar nu la cererea ultimativă a unei terțe părți (Rusia).

Formulând aceste ultimatumuri, domnul Putin a considerat că iese câștigător în orice variantă. Dacă NATO și SUA refuză, Moscova are „temei” să invadeze și să anexeze Ucraina, iar odată acest prim pas împlinit, urmează Republica Moldova, Kazahstanul, Georgia, Uzbekistanul, Lituania, Polonia, România... Dacă NATO și SUA acceptă, comit o sinucidere politică. Cine mai are nevoie de o Alianță care se retrage când i-o cere Rusia, lăsând în ghearele inamicului, fără luptă, mai întâi „*România, Polonia, Lituania și Finlanda*”, apoi restul Europei? Și cine ar mai avea încredere în Statele Unite, dacă ar accepta ca politica lor externă să fie dictată de la Moscova? **SUA ar accepta, implicit, să li se impună o suveranitate limitată** – visul de aur al răposatului președinte sovietic, tovarășul Brejnev.

Președintele Putin era mulțumit: avea un „casus belli”. În pregătirea războiului cu Ucraina, a convocat o „Stavka” informală, alcătuită exclusiv din civili: partenerul său de vânatoare și pescuit, **Serghei Șoigu**; prietenii săi din copilărie, **frații Boris și Arkady Rotenberg**; fostul său coleg de KGB, **Nikolai Patrușev**. Apoi, domnul Putin a impus Marelui Cartier General, condus de generalul Gherasimov, să execute planurile puse la punct de această camarilă

La 24 februarie, tancurile rusești au trecut granița ucraineană, încălcând legile Federației Ruse (care interzic războiul de agresiune), Carta ONU, Actul Final OSCE.